Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 164

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Tersane işçilerinin sesi

Tersane İşçileri Bülteni

Fiyatı 250 000
Özel Sayı Aralık 2004

Tersanelerde ağır çalışma koşullarına, köleliğe ve azgın sömürüye karşı birleşelim!

SSK işçilerindir satılmasına seyirci kalma!

Bizler kuralsızlığın kural sayıldığı, aynı zamanda hiçbir sosyal hak ve güvencenin olmadığı tersanelerde çalışıyoruz. Tersanelerde ağır çalışma koşullarını ve çıplak sömürüyü çok yakından hissedebilirsiniz. Kölece çalışma koşulları, SSK primlerinin ödenmemesi, iş cinayetlerinin yoğun yaşanması vb. sorunlar sıradanlaşmıştır.

Sermaye düzeni, kırıntı düzeyinde kalan son sosyal haklarımızı da gaspetmek için yasalar çıkarıyor. İşçi sınıfı ve emekçilere karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Bizler biliyoruz ki, işçi ve emekçilere yönelik bu saldırılar yeni değildir. AKP hükümeti de, bundan önceki sermaye hükümetleri gibi, İMF'nin dayattığı ve patronların çıkarına hizmet eden saldırı yasalarını meclisten geçirmeye çalışıyor. Yani tüm icraatları asalak patronların ve soyguncuların çıkarı için. Sermaye adına iş yapan hükümetlerin işçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk, açlık ve yıkımdan başka vaadedeceği bir gelecek yoktur.

Onlar, bu gücü çıkardıkları yasalardan değil, bizim dağınık ve örgütsüz olmamızdan alıyorlar. Bizler örgütlenmezsek, omuz omuza verip mücadele etmezsek hiçbir hakkımızı almayacağımız gibi, yıllardan beri bedel ödeyerek kazanmış olduğumuz haklarımızı da elimizden alacaklar.

Bilindiği gibi SSK primlerimizin ödenmemesi veya ödenen primlerin bazı çıkar çevrelerine peşkeş çekilmesi, "SSK devlete yük oluyor" diyenlerin sayesinde oluyor. Onların amacı işçilerin ve emekçilerin iyi-kötü hizmet aldığı SSK hastanelerini de özelleştirip elimizden almaktır. Hızla yasalar hazırlayan hükümet, hastaneleri sermayeye peşkeş çekmek için sabırsızlanıyor. Çünkü sağlık hizmetini piyasaya açarak ticaret haline getirilerek kan emici asalakların ve işbirlikçilerinin kasalarını doldurmak istiyorlar.

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri savunabilmek için dişe diş bir mücadeleye hazırlanmaktan başka çıkış yolumuz bulunmuyor.

Irak'ta, emperyalistler kendi çıkarları için halkları katletmektedir. İşgal edilen Ortadoğu toprakları, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından kanla sulanmaktadır. Bu haydutların bölgeye "demokrasi ve özgürlük" getirecekleri koca bir yalandır. Halkların vahşi bir şekilde katledilerek özgürleşmeyeceklerini hepimiz biliyoruz.

Gerçek özgürlüğü ancak mücadele eden dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar getirebilir. Sömürüye, emperyalist savaş ve katliamlara dur demek için örgütlenip, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükselterek karşı durmamız gerekiyor.

Tersanelerdeki işçi arkadaşları sorunlarına sahip çıkmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

SSK işçilerindir satılamaz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Emperyalist barbarlığa karşı Felluce direniyor!

Felluce 300 bin nüfuslu bir kentti. Felluce halkı, işgalci haydutlara hiçbir zaman boyun eğmedi. Tıpkı Saddam zorbalığına boyun eğmedikleri gibi.

Geçen Nisan ayında işgal orduları Felluce'yi kuşatmıştı. Ancak direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Kasım ayının ilk günlerinde Irak'ı işgal eden emperyalist ordular kenti ikinci defa kuşatmaya başlayınca, 200 bin insan evini terkederek, kendi ülkesinde mülteci konumuna düşürüldü. Çölün içinde çadırlarda yaşam mücadelesi veren onbinlerce insan -çocuk, kadın yaşlı- açlık, salgın hastalık ve ölüm tehdidiyle yaşıyor.

Felluce'de halklar tarihin tanık olduğu en vahşi saldırılardan birine karşı direndiler. Haftalarca savaş uçakları, helikopterler, tank ve toplarla bombalanan kent harabeye çevrildi. Ardından çoğu çapulcu birer cani haline getirilen Amerikan ordusuna bağlı 15 bin deniz piyadesi kentin üstüne çullandılar. Hiçbir ayrım yapmadan evleri, işyerlerini, dini mekanları, kentin altyapı tesislerini tahrip eden barbar ordular, binlerce Iraklı'yı katlettiler.

Katledilenlerin büyük çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşuyor. Ölen Iraklılar'ın bir kısmı toplu mezarlara gömüldü. ABD askerlerinin gömülmesini engellediği cesetler ise sokaklarda çürümeye terkedildi. Görgü tanıkları ve kentte bulunan az sayıdaki gazeteci, sokaklardaki cesetlerin koktuğunu ve bazılarının köpekler tarafından yendiğini anlattılar.

Felluce'yi iki günde "ele geçireceklerini" iddia eden Amerikalı haydutlar ile onlarla işbirliği yapan soysuz düşkünler, ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Vahşi saldırı dört haftadır devam ettiği halde, direniş de devam ediyor. Kelimenin gerçek anlamında kenti harabeye çeviren işgalci haydutlar, yine de Felluce'de amaçlarına ulaşamadılar. Yani kenti yakıp yıktılar ama ele geçiremediler.

Felluce'deki direniş emperyalist barbarlığa ve köleliğe karşı onurlu bir direnişin simgesidir. Dünya mücadele tarihi emperyalist barbarlığa karşı direnen halkların zaferine tanık olmuştur. Irak'ta ve Felluce'de halkların direnişi de er ya da geç kazanacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Irak halklarının direnişi karşısında işgalcilerin yalanları tek tek açığa çıktı. Başını silah ve petrol tekellerinin uşağı Bush'un çektiği savaş çetesinin Irak'ta demokratik bir yönetim değil, çocuk cesetleri üzerinde yükselen kanlı bir rejim kurmaya çalıştığını dünya halkları görüyor, biliyor. Buna rağmen Amerikan yardakçısı sermayenin boyalı basını ve medyası, direnişçilerin "terörist" olduğunu yazıp-çizerek, emperyalist cellatlara hizmet etmeye devam ediyorlar.

İşçi sınıfı ve ezilen halklar, Irak halklarının direnişini desteklemekle yükümlüdürler. İşçi ve emekçiler emperyalist vahşete karşı seslerini yükseltmek zorundadırlar. Unutmamak gerekir ki, bize İMF-TÜSİAD yıkım programlarını dayatanlar ile Irak halkının üstüne bomba yağdıranlar aynı güçlerdir. Hangi kılığa bürünürlerse bürünsünler amaçları birdir: İşçi sınıfını, emekçileri ve ezilen halkları köleleştirmek.

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Rakam oyunlarıyla işçilere yine açlığı dayatıyorlar

Asgari Ücret Tespit Komisyonu önümüzdeki yıl uygulanacak asgari ücreti belirlemek için çalışmalarına başladı. 18 Kasım'da yapılan toplantıda taraflar uygulanacak asgari ücret konusunda görüşlerini dile getirdiler. Bir sonraki toplantının 6 Aralık tarihinde yapılması kararlaştırıldı.

Toplantıda kim ne söyledi?

Hükümetin 2005 yılına ilişkin ekonomik programında yaklaşık yüzde 5 zam yapmayı öngördüğü biliniyor. İMF'ye verilen sözler bu doğrultuda. Bu nedenle AKP hükümeti geçen yıl yaptığı gibi "biz şu kadar veririz, İMF'de kim oluyormuş" türünden efelenmelere kalkışamıyor. Doğrudan düşük bir artış için zemin döşemeye başladılar bile.

Nitekim komisyon toplantısının açılışında

konuşan Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, Tayyip'in geçen hafta yaptığı yalan ve çarpıtma dolu "halka sesleniş" konuşmasını aratmayacak sözler sarfetti. Bakana göre 2004 yılı başında, "2003 yılında uygulanan asgari ücrete göre brüt ücrette yüzde 45.1, net ücrette yüzde 40.8 oranında" artış sağlanmıştı. Böylece "son beş yılda asgari ücrette meydana gelen yüzde 30 oranındaki kayıp tamamen telafi edilmiş" oluyordu. Dolayısıyla artık geçmiş kayıpların telafisi gibi bir şey sözkonusu değildi. Bu yıl içinde enflasyonun yolaçtığı kayıplar da telafi edilince sorun kalmıyordu.

Hükümet böylelikle asgari ücretin belirlenmesi sürecinde tümüyle İMF'nin ağzından konuşacağını ve yüzde 5 dolayında bir zam oranında ısrarcı olacağını ilk toplantıda ilan etmiş oldu. Çünkü 2004 yılının sonunda enflasyonun resmi rakamlara göre yüzde 10 civarı olması bekleniyor. Dolayısıyla asgari ücrete ilk 6 aylık dilim için yüzde 5 zam fazlasıyla yeterli oluyor!

TİSK temsilcisi ise asgari ücret konusunda, temelsiz artışlara gidilmemesini söylemekle yetindi. Onun derdi başkaydı; uzun uzun işveren prim oranlarının düşürülmesi gerektiğini, bunun ekonomi için ne kadar önemli olduğunu izah etti. Yani patronlar, asgari ücretin kendi isteklerinin üzerinde arttırılmayacağından zaten emindiler ve ödemekle yükümlü oldukları primlerin azaltılması için çalışıyorlardı.

İşçiler adına (!) toplantıya katılan Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri ise her yıl adet olduğu üzere, Türk-İş'in resmi görüşünü bir kez daha dile getirdi, asgari ücretin belirlenmesinde en düşük memur maaşı ve DİE verilerinin esas alınmasını istedi.

Tespit Komisyonu'nun toplantıları devam edecek. Fakat ilk toplantıdan yansıyan hava, hükümetin ve patronların bir kez daha sefalet ücreti üzerinde anlaşmaya vardıkları yönünde. Türk-İş temsilcisi ise adet yerini bulsun diye toplantılara katılmış oluyor.

Yapılacak birkaç toplantının ardından İMF programına uygun yeni asgari ücret açıklanacaktır. Muhtemelen, İMF programında öngörüldüğü üzere yüzde 6-7 düzeyinde bir zam yapılacaktır. Bu ise milyonlarca işçinin, onların ailelerinin bir kez daha yoksulluk ve sefalete mahkum edilmesi anlamına gelmektedir.

İşçi sınıfı bu duruma seyirci kalmamalıdır

Asgari ücretin belirlenmesi süreci tümüyle işçilerin dışında yaşanmaktadır. Türk-İş adına birilerinin komisyon toplantılarına katılıp birkaç şey söylemesi, işçi sınıfının asgari ücretin belirlenmesinde söz sahibi olduğu anlamına gelmemektedir. Oysa bu konuda asıl söz söylemesi gereken işçi sınıfıdır. Çünkü fabrikalarda ölesiye çalıştırılmasına rağmen ay sonunda eline sefalet ücreti geçen ve bu miktarla bir ay boyunca geçinmek zorunda olan onlardır.

İMF'nin planı ne olursa olsun bu planı boşa çıkarmak işçi sınıfının elindedir. Fabrikalarda "daha iyi ücret, daha iyi çalışma koşulları" ve "insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret" talepleriyle bir mücadele örgütlenebildiği koşullarda sermayenin planlarının bir hükmü kalmayacaktır.

Tersanelerde işçilerin ortak hareket etmesinin önündeki engeller

Bizler tersanelerde ölümü gölge gibi taşıyarak çalışan işçileriz. Ekmeğimizi yuttuğumuz tozdan, kestiğimiz demirden çıkarıyoruz. Gün doğmadan yollara düşüyor, gün yüzü görmeden de evlerimize varıyoruz. Saatlerce akıttığımız alınteri yaşamımızın, hayatımızın mum gibi eriyip gitmesi oluyor. İnsanlık dışı koşullarda, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun çalışıyoruz. Can güvenliğimiz dahi pamuk ipliğine bağlı.

Nasıl koşullarda çalıştığımızı hepimiz biliyoruz. Bunları zaman zaman kendi aramızda da tartışıyoruz. Sorunları tartışmak gereklidir ve anlamlıdır. Ancak yazının konusu bu değil. Asıl amacımız her tartışma sonunda gelip dayandığımız sonucu tartışmak.

Ne yapmalı?

Sorunlarımızın neler olduğunu az-çok biliyoruz. Önemli olan sorunlarımızı nasıl çözeceğimizi tartışmak ve sonuçlar çıkarmaktır.

Evet tersanelerde 18 ila 20 bin arasında işçi çalışıyor. Bu 20 bin işçiye nasıl ulaşacağız? Tersane patronlarının (GİSBİR-GİSAŞ) ve taşeronların tek çatı altında örgütlendiği gibi, bizler, 20 bin işçiyi nasıl biraraya getirip güçlü bir birliktelik yaratacağız?

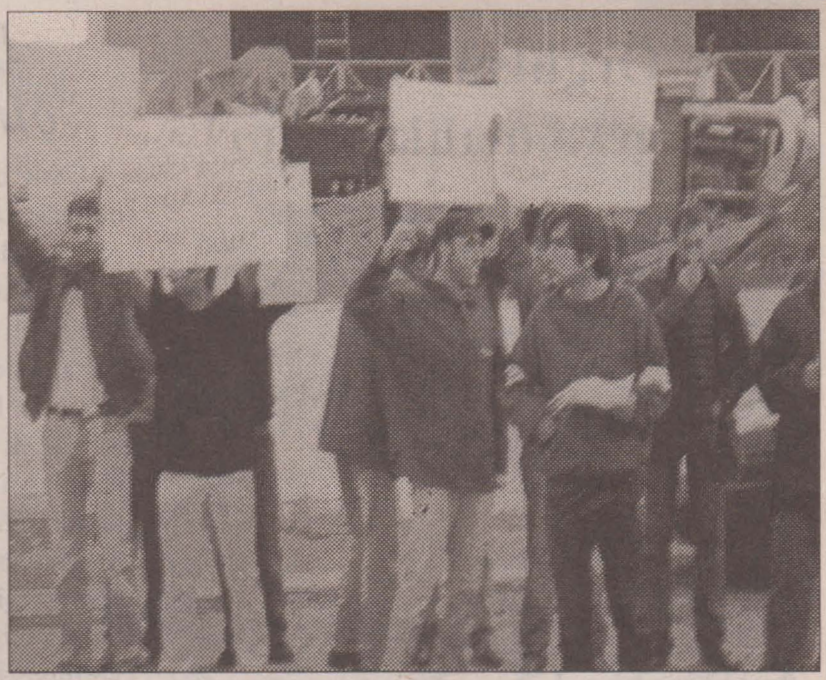
Bunun zorlukları elbette vardır. Ama en önemlileri taşeron sisteminin olması, işyerlerinde sirkülasyonun yoğun olarak yaşanması, işçilerin azımsanmayacak bir kesiminin patronların -ki taşeronlardır bunlar- feodal çevrelerinden olması, tersane işçileri arasında ekonomik ve sosyal hakları için mücadele edenlerin kendi içlerinde dağınık hareket etmesi.

Tersane işçileri de diğer sanayi işçileri gibi, örgütsüzlükten kaynaklı güçsüzlüğün yarattığı moral bozukluğunu yaşıyor. Kendini ifade edebildiği herhangi bir kurum yok. İşçilerin birbirinden uzak kalmasında kimi zaman etkili olan bir diğer etken ise farklı ulus veya mezheplere mensup olmalarıdır. Bu sorunun ciddi bir ayrım noktası olmadığını bizzat gerçekleşen eylem ve direnişler gösteriyor. Örgütlenmemizin önündeki asıl zorluk yukarıda saydıklarımızdır. Bunlara, işçilerin bilinç düzeyi ile halen devam eden sorunlara karşı ilgisizliklerini de ekleyebiliriz.

Sorunların çözümü ise farklı araçlarla, değişik yöntemlerle aşılabilecektir. Evet gerçekten tersanelerin bu yapısıyla örgütlenmesi zor. Sabır ve emek isteyen, uzun vadeli bir çalışmayı gerektiriyor. Tersanelerde yüzlerce taşeronun olması ve işçilerin psikolojik olarak bundan etkilenmesi aşılması gereken bir sorun. "Bu kadar taşeron varken zor" diyen işçi sayısı hiç de az değil. Ama tüm bu zorlukların, hak gasplarının, kötü çalışma koşulların varlığı, neden birlik olmak, örgütlenmek zorunda olduğumuzun da kanıtıdır.

Buraya kadar söylediklerimiz işçilerin, birlik olamayışının biraz daha öne çıkan nedenleri

arasındadır. Tüm bunlar yine de dayanışma içinde olmamıza, dayatılan kölelik koşullarına karşı çıkmamıza, ekonomik-sosyal haklarımızı kazanmak için mücadele etmemize engel değildir. İnatla, ısrarla birlik olacağız, güçlü olmak için örgütleneceğiz.

Hedefe ulaşacak bir örgütlenme için

Sağlıklı bir örgütlenme yaratabilmek önemlidir. Bunun için ciddi, planlı, hedefi belli olan bir çalışma yürütmeliyiz. İşyerlerimizde iyi gözlem yapabilmeli, işçilerin taleplerini öğrenmek için sürekli diyalog kurabilmeliyiz. Sorunlar bazen işyerine göre değişse de özünde aynıdır. Hatta diyelim ki kaynakçıların sorunlarıyla, taşçıların sorunları farklıdır, ama bu fark çözüm için birlikte hareket etmemize engel değildir. Çünkü sorunun kaynağı aynıdır. Genelde sömürü düzeni, özel de ise kural ve yasa tanımayan tersane patronları, ya da onların pis işlerini yapmakla yükümlü olan taşeronlardır.

İşyerlerimizde yürüteceğimiz çalışmaların daha etkili olabilmesi için koşulların uygun olduğu yerlerde mutlaka komiteler kurmalıyız. Yürütülen çalışmayı komiteler aracılığı ile daha düzenli, disiplinli, hedefli hale getirebiliriz. Bu işin beynidir komiteler. Düzenli toplanan, amacını ve talebini belirleyen komiteler biz işçiler için zırhtır, silahtır.

Bizler tersane işçileri olarak öylesine kabuğumuza çekilmiş, öylesine duyarsız olmuşuz ki, bırakalım dünyayı, bırakalım ülkeyi, işyerimizde olup bitenlere dahi kayıtsız kalabiliyoruz. Susmak, sorunlarımızı çözmüyor. Eğer çözseydi yıllardır süren bu rezalet biterdi. Sigortalarımız yapılır, düzenli ödenir, ücretlerimiz daha iyi olurdu. Çalışma saatlerimiz az olur, yemeklerimiz sağlıklı ve besleyici olurdu. Kaba ihmalden dolayı sakat kalan veya ölen arkadaşımız olmazdı.

Oysa çözüm ellerimizdedir. Hem sigortasız, hem sağlıksız koşullarda çalışıyor, düşük ücret alıyorsak eğer, bunun sebebi biziz. Tozun, pasın, kirin, boyanın içinde saatlerce çalışıyor, yaşamımızı tüketiyoruz. Yetmiyor, reva gördükleri üç kuruşu bile vermiyorlar. Neden tersanelerin büyük patronları, onların kemik yalayıcı taşeronları bizim çalışma koşullarımızı düzeltmiyorlar? İnsanca yaşayabileceğimiz bir ücret vermiyor, sigortalarımızı yatırmıyorlar? Çünkü onlar daha fazla kâr etmek için daha fazla sömürmenin peşindeler.

Onların her söylediğine boyun eğip sustuğumuz için bize kölelik koşulları dayatıyorlar. Sorunu yaşayan bizleriz ama, çözümü ilahi bir güçten bekliyoruz. Yanıbaşımızdaki arkadaşımıza güvenmiyoruz. Bizim bilinçsizliğimiz ve duyarsızlığımız patronların işine geliyor. Onlar bir avuç, biz 20 bin kişiyiz. Onlar sefahat ve lüks içinde yaşarken, biz çamurun, karın, tozun yani rezaletin içinde çalışıyoruz. Oysa, gemileri parça parça birleştirip yükselten bizleriz. Dursun vinçler, yapılmasın kaynaklar, konulmasın parçalar yerine, o zaman görelim onları. Yapabilirler mi bir tek gemi?

Emek harcayan, alınteri döken bizleriz, ama halen yaşadığımız sömürüye, dayatılan kölelik koşullarına sesimizi çıkarmıyoruz. Görmezden geliyoruz yanıbaşımızda ölen arkadaşımızı. Yok sayıyoruz sömürüyü. Evet bizler, tüm bu sorunları gören, bundan rahatsız olan işçileri, kötü koşulların düzelmesini isteyen işçileri birlik olmaya çağırıyoruz. Kendi haklarımız için, insanca yaşayabilecek ücret için, sağlıklı ve güvenli bir ortamda çalışmak için, birlik olmaya çağırıyoruz. Bizleri daha güçlü yapacak kurumlarımızı yaratmak için çağırıyoruz.

Örgütsüz sınıf ezilmeye mahkumdur!

Tersanelerde çalışan işçiler olarak şunu görüyoruz; 1980'deki askeri cunta ile başlayan, Özal hükümetinden Tayyip hükümetine kadar hepsi patronların çıkarı için çalışmıştır. Bunlar sayesinde işçi sınıfının kazanımları zorbalıkla gaspedilmiştir. Yasaların tümü patronların çıkarları gözetilerek hazırlanmıştır.

Bunun sonucunda da hükümetler emekçilerin sindirilmesi ve köleleştirilmesi temeline dayanan kanunlar çıkarıyor.

İşçilerin örgütsüz olması, birlikte mücadele etmemesi ise, sürecin patronlar, avantacılar, iş takipçileri, asalaklar lehine işlemesine neden olmaktadır.

Temel sorun işçi ve emekçilerin birlikte hareket etmemesidir. Örgütsüz bir sınıf ise ezilmeye mahkumdur.

Bir tersane işçisi

Patronların kölesi olmaktan bıktık artık

Genç bir tersane işçisi olarak düşüncelerimi bültene yansıtmak istedim. Bize bu fırsatı tanıyan işçi arkadaşlara öncelikle teşekkür ederim.

Tersanede çalışan bütün arkadaşlarımızın can güvenliği yok. Hafta sonu tatilimiz yok. Birkaç hafta önce iş kazası geçirdim, vizite kağıdı almak için beni beş saat beklettiler. Oysa tersanelerde bir sağlık merkezi olsa bu sorunlarla pek karşılaşmazdık. Bunun için bütün tersane işçileri olarak, ancak örgütlenerek bu sorunların üstesinden geleceğimizi görmemiz gerekiyor. Bizi sömürerek sermayelerini büyüten patronlar, hiçbir kurala uymuyor. Mesela çelik uçlu ayakkabı vermiyorlar. Kırık baret ve yırtık eldivenle çalışıyoruz. İnsanı hiçe sayarak kurbanlık koyun gibi çalıştırıyorlar. Bu sorunların üstesinden ancak birlik ve beraberlik içinde mücadele edersek gelebiliriz.

16 milyon ücret alıyoruz, bunun karşılığında 10 saat çalışıyoruz. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir uygulama yok. Patronların, taşeronların kölesi olmaktan bıktık artık. Haftalık 35 saatlik çalışma ve iki günlük hafta sonu tatili istiyoruz. Yoksuluz diye, kimsenin günübirlik kölesi olmak zorunda değiliz.

Artık işçilerin birlik olup başkaldırmasını istiyorum. Yarınlarımızın da bugün gibi olmasını istemiyorsak mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki, bizler olmasak patronlar bir hiçtir.

Tersaneden bir işçi

Birleşmezsek bu mağduriyet bitmez!

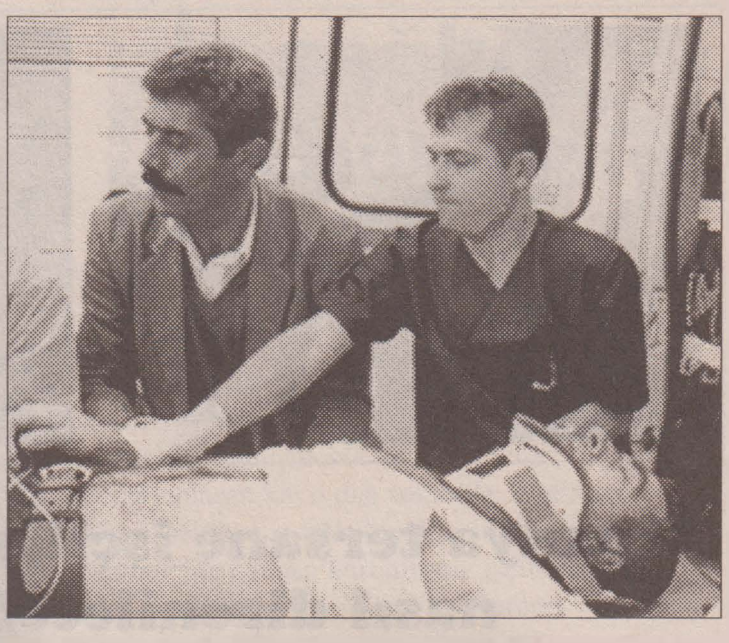
Günümüz koşullarında tersanelerdeki sorunlar belli. Bunlardan birisi olan sağlık sorunundan bahsetmek istiyorum. Sağlıksız koşullarda çalışıp da sağlıklı kalmak mümkün değil. Başıma gelen bir olayı anlatmak istiyorum. Çelik Tekne Tersanesi'nde taşçı ve dolgucu olarak çalışıyordum. Taştan dolayı gözüme çapak kaçtı ve bunun üzerine bana sevk verip Gispir'e gönderdiler. Oradaki doktor gözüme bir damla yapıp, çapağı çıkardığını söyledi. Bunun üzerine ben de işimin başına döndüm. Ama gözümün ağrısı geçmeyince bir sevk daha alıp bu sefer Gebze SSK Hastanesi'ne gittim. Orada doktora gözümü bir daha kontrol ettirdim. Doktor gözümden iki tane daha çapak çıkardı.

Bu olayı anlatmamın nedeni, biz işçilere ne kadar değer verildiğini sizlere anlatmak. Patronlar, bize doktor yerine baytar getirmişler. İşçiler olarak birleşmekte ne kadar geç kalırsak sömürü ve kölelik koşulları karşısında o kadar zayıf oluruz. Bundan dolayı bir an önce birleşmeli ve güçlü olmalıyız.

Tersane patronları birlikte davranarak bizleri daha fazla sömürüyorlar. Mesela herhangi bir işçi onların tekerine çomak soktuğu zaman, hep bir ağızdan ortak hareket ediyorlar, ve o işçiyi tersanelere sokmuyorlar. Bundan dolayı mağdur oluyoruz. Bu koşullar devam ettiği sürece bu yaşadıklarımız bitmeyecek.

Sömürücü takımına karşı biz de birleşip, ortak mücadele etmeliyiz. Ancak o zaman haklarımızı söke söke alabiliriz.

Tuzla'dan bir işçi

Patronlar için sağlığımızın bir değeri yok!

Tersanede çalışan işçi arkadaşlar;

Ben de sizin gibi tersanede çalışan bir işçiyim. Bundan tam 20 gün önce başıma gelen bir olayı anlatmak istiyorum.

Taşçıyım. Gözüme çapak kaçmıştı. Ve o gün, çalıştığım "Taşeron" firmasının sahibine gözüme çapak kaçtığını belirttim. O da bana "Onu biz çıkarırız" dedi. Gözüme uyuşturucu damlatarak, göz bebeğimden, bir tel parçasıyla çapağı almaya çalıştı. Alamadığı halde bana "aldım, bugün istirahat et" dedi. Gözüme soktuğu o telin hasar vereceğini ve gözümün mikrop kapabileceğini umursamamıştı.

Aradan iki gün geçti; gözüm yanmaya ve kanlanmaya başladı. "Taşeron" firmanın sahibine tekrar giderek, "Gözüm kötüleşti, beni hastaneye götürün" dedim. Bana "uygun görürsem gönderirim" dedi. Ancak benim ısrarlarım üzerine beni sağlık ocağına götürdüler.

Doktor gözüme bakarak, gözümün bilinçsiz bir şekilde kurcalandığını farketti. "Gözünde bir değil, üç çapak var. Eğer bir gün daha gecikseydin, gözün görme duyusunu kaybedebilirdi" dedi. İşte patronların biz işçilere verdiği "değer" bu kadardır.

İşçi-emekçi arkadaşlarım, siz de böyle olaylar karşısında sessiz kalmayın, sesinizi yükseltin ki sesimiz duyulsun.

Bir tersane işçisi/Tuzla

İspanya tersane işçileri saldırılara karşı nasıl direnileceğini gösterdi

Sermayenin dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarının her geçen gün katmerleşerek artması, sorunun muhatapları olan işçi ve emekçilerin tepkisine de zemin hazırlamaktadır. Bu saldırıların önemli bir ayağı olan özelleştirme, sermaye sınıfı için yeni pazar ve piyasa olanağı anlamına gelmektedir.

İşte buna yönelik olarak 1995 yılında GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) imzalandı. Birçok emperyalist ülkenin imza attığı anlaşmaya Türkiye de kurucu üye olarak imza attı. Bu anlaşmanın ülkemizdeki yansımaları SSK'ların, Tekel'in özelleşmesi, yani kamuya ait hizmet üreten tüm Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin (KİT) sermayenin kâr elde edeceği yatırım alanları haline getirilmesi şeklinde olmuştur.

Emek-gücünün daha ucuza gelmesi anlamına gelen özelleştirme saldırısı geçtiğimiz günlerde İspanya'daki tersane işçilerinin kapısındaydı. Saldırının gündeme gelmesi ile işçilerin tepkilerini örgütlü bir şekilde ortaya koymaları eş zamanlı olarak gelişti. Bu doğrultuda özelleştirmenin yaratacağı sonuçların (taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, sosyal hakların gaspı, iş güvenliğinin ortadan kalkması) bilincinde olan İspanya tersane işçileri bu saldırıya karşı geçtiğimiz günlerde büyük bir direniş gerçekleştirdiler.

Bu direniş hiçbir yasal sınıra takılmadan, tamamen işçi sınıfının bağımsız çıkarları doğrultusunda örgütlenen meşru, militan bir eylemdi. İspanya tersane işçilerinin direnişi, sermaye sınıfına karşı verilecek mücadelenin nasıl olması gerektiği konusunda da açık bir fikir veriyor. Bu direniş, dersler çıkartılması gereken bir eylem olarak özelleştirme karşıtı mücadeleye damgasını vurmuştur. İspanya'da tersanelerin özelleştirme saldırısı henüz gündemden düşmüş değil. Ama İspanya burjuvazisini bu kapsamlı saldırıyı ertelemek zorunda bırakmıştır.

Emperyalist/kapitalist yağma düzeninin sahipleri olan sermaye sınıfının dünya çapında gündeme getirdiği saldırı planının bir ayağı olan özelleştirme saldırısını boşa düşürmek ancak ve ancak, bu saldırıdan etkilenen biz işçilerin ortak mücadelesiyle mümkün olacaktır.

Bu yanıyla İspanya'daki tersane işçilerinin direnişi, bir yandan İspanya sermaye sahiplerinin korkularını büyütürken diğer yandan dünya işçi sınıfına da moral vermekte ve örnek olmaktadır. Çünkü varlıkları sömürü ve yağmaya dayalı olan patronlar, biraraya gelip işçi sınıfı ve tüm emekçilere pervasızca saldırabiliyorlar. Bizlerin de onlara karşı biraraya gelerek mücadele etmekten başka çıkar yol yoktur.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İş sağlığı ve güvenliği sorunları

İşsizliğin ve işgücü hareketliliğinin artması en önemli iş sağlığı ve güvenliği sorunudur. İşçi sınıfı ve özellikle de, işçi sınıfının piyasa ile eklemlenemeyen ezici çoğunluğu bu nedenle yoksullaşmıştır. Yaşama ve çalışma koşulları bozulan işçiler, geçim sorunları nedeniyle, koşulları ne kadar sağlıksız olursa olsun, her işi kabullenmek zorunda kalmışlardır.

İşletmelerde yapılan teknik ve örgütsel altyapı değişiklikleri işçileri her gün yinelenen teknolojilerle, tekniklerle, çok amaçlı makinelerle ve maddelerle çalışmak, basit, tekdüze bir işi, üretim sürecine tam bağımlı oldukları ve özerkliklerini yitirdikleri koşullarda ve her türlü güvenceden yoksun olarak sürdürmek zorunda kalmışlardır.

Teknik ve örgütsel altyapıların sürekli yenilendiği gelişmiş sanayi ülkelerinde, geleneksel sağlık ve güvenlik sorunları azalırken, işçiler akıl sağlığı sorunları, kas iskelet sistemi sorunları ve mesleki kanserler gibi, teknik ve örgütsel altyapıların doğasıyla yani üretim altyapısıyla ilgili yeni ve başkalaşmış sağlık sorunlarıyla, korunmasız oldukları koşullarda tanışmışlardır. Bu sorunlarda koruma ve önleme yöntemleri ve teknikleri genellikle altyapısal özelliklerle çatışmış ve etkili olamamıştır.

Özellikle gelişmekte olan ülkelerde, büyüyen ve yaygınlaşan kayıt dışı sektörde, üretimini geleneksel üretim teknikleriyle sürdüren işletmelerde çalışan korunmasız işçilerde geleneksel sağlık ve güvenlik sorunları çeşitlenmiş, artmış ve yaygınlaşmıştır.

İşçiler, uluslararası yeni işbölümü kapsamında gelişmiş sanayi ülkelerinden yeni sanayileşmekte olan ülkelere aktarılan emek yoğun zararlı ve tehlikeli iş kolları ve iş türleriyle ve yarattıkları sağlık ve güvenlik sorunlarıyla, bütünüyle korunmasız oldukları acımasız rekabet koşullarında karşılaşmışlardır.

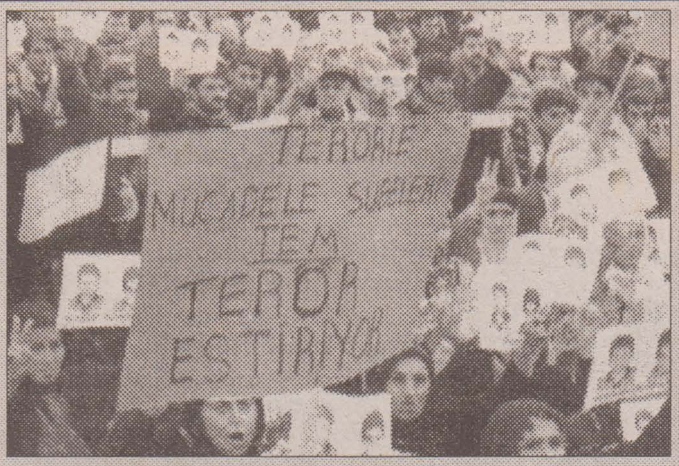
Bu dönemde, sırasıyla mesleki kanserler, mesleki dolaşım sistemi hastalıkları, iş kazaları ve işe bağlı bulaşıcı hastalıklar başta gelen mesleki ölüm nedenleri olmuştur. Bütün bu sorunlar altyapısal nitelikli, tümüyle önlenebilir birden çok etmenden kaynaklanmaktadır. Ayrıca aynı özelliklere sahip mesleki zehirlenmeler azaltılamamakta ve yeni bir hastalık grubu olarak mesleki akıl sağlığı sorunları hızla yaygınlaşmaktadır.

(...)

Teknik, örgütsel ve işgücü altyapılardaki sürekli değişim ve belirsizlik, işletmelerde yaşanan sağlık güvenlik sorunlarının işletme ve riskler özelinde saptanmış bir politika ve eylem programına uygun olarak ve bu amaçla üretilmiş hizmetlerle çözülmesini güçleştirmiş, büyüyen ve yaygınlaşan kayıt dışı sektörün küçük ve orta ölçekli işletmeler ve buralarda istihdam edilen korunmasız işgücü açısından da bütünüyle olanaksızlaştırmıştır.

(Dr. Bülent Piyal, Petrol İş'in "Sendikal Notlar" adlı yayınından bir bölüm)

Sınıfın çalışkanı mezarlığın en genci

Okuldaki arkadaşların hiç devamsızlık yapmadığını söylemişler.

Dicle ilköğretim Okulu 5-C sınıfının 507 No'lu öğrencisi.

Sınıfa geç bile kalmazmışsın.

Çalışkanmışsın. Acaba ne olmak istiyordun?

Arkadaşların DİHA muhabirine demiş ki: Şiir okumayı çok severmişsin.

Sen de "Maveraünnehir nereye dökülür" diyenlerdenmişsin.

Sahi hem okula bu kadar devam edip, hem derslerine çalışıp hem de "Vali amca"nın iddia ettiği "teröristliği" nasıl becermişsin?

Fotoğrafını gördüm. Sizin oraların tıraşlı yüzünde cinlik vardı.

Babanın yüzünde ise henüz kırışıklık bile yoktu. 30 yaşındaymış. Demek ki sen doğduğunda 18 yaşındaydı.

Kamyon şoförüymüş. Irak'taki "can pazarı"ndan ekmek getirirmiş.

Eviniz sarılmış. Hiç hissetmedin mi?

Tam 150 kişiymişler. "Teslim olun" diye bağırmışlar. Hiç duymadın mı?

Sonra annen seni en son bir "polis amca" seni diz çöktürmüş dizini sırtına dayamışken görmüş.

İlk mermi eline gelmiş.

Bir daha!

Bir daha!

Bir daha!

Bir daha!

Tam 13 tane.

Yaşından bir fazla.

Sonra seni "ölü ele geçirmişler."

Yanında da bir kalaşnikof tüfek varmış. Neredeyse boyun uzunluğunda.

3 kilo 600 gram. Biliriz sen daha da ağır yük taşırsın. Artık delikanlıydın. Ama yine de koskocaman boyun uzunluğundaki "şeyden" ne anlardın?

Mermiler bir tabancadan çıkmış. Yani silahlı çatışmaya giren "polis amcalar" tabancayı yeterli görmüş.

İHD'den bir heyet sizin eve gelmiş. Araştırma yapmış ve demiş ki "mermilerin 9'u sadece yarım metre uzaklıktan" isabet etmiş.

50 santim! Seninkiyle bir adım!

Hem de sırtından!

Vurulduğunda ayağında terliklerin varmış. Kim bilir kaç kere spor ayakkabı istedin ama sana da ailen "bütçemiz buna elvermiyor" der miydi?

Terliklerine kan lekesi bulaşmış.

Şimdi vurulduğun yeri taşla çevirmiş, içine çiçek koymuşlar.

Zaten Ece Ayhan o güzelim şiirinde dememiş miydi;

"Her çocuğun kalbinde kendinden daha büyük bir çocuk vardır.

Bütün sınıfın sana çocuk bayramlarında zarfsız kuşlar gönderecek."

Sevgili Uğur, kim bilir geleceğe ilişkin neler düşledin.

Belki de herkes seni tanısın, büyük işler yapsın, herkes seni konuşsun istedin.

Öyle de oldu.

Bizi kendinden haberdar ettin.

Bizi oynadığımız "demokrasicilik oyununda" ebeledin.

Bizi vicdanımızla baş başa bırakıp gittin.

(Rıdvan Akar, Birgün, 3 Aralık '04)

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 164 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Aralık 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST